

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 136.

39te Møde.

Torsdagen den 21de Marts.

(Forts.)

Justitsministeren: Da det kom under Forhandling i Justitsministeriet, om ikke Overpolititretterne burde ophæves, kunde det naturligviis ikke undgaae Opmærksomheden, at en af de store Ulemper, som dermed vilde være forbunden, var den, at Appellen af de Sager, der behandles som Politifsager paa Landet, vilde blive meget vanskeliggjort. Det var ikke alene i Henseende til summa appellabilis, at den store Lettelse fremtraadte, som der tidligere var for Appellen af Politifsager paa Landet, det var ogsaa den store Nærhed, hvori Domstolene i Almindelighed fandtes for Parterne, naar man sammenligner den med den Frastand, hvori Overdomstolene ellers ligge for en stor Deel af Beboerne. De Grunde, som talte for Overpolititretternes Affkæffelse eller for Ophævelsen af den Overdommermyndighed, som havde været betroet Amtmændene, vare imidlertid saa overveieende, at det ærede Udvalg — og jeg antager Forsamlingen med det — har vistnok ogsaa fundet dem saa overveieende, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at gaae tilbage til Overpolititretterne, saaledes som de bestode, førend den provisoriske Anordning udkom; men naar man nu kommer til det Resultat, at det var rigtigt, at de ophævedes, saa maa man ogsaa paa den anden Side finde sig i de Ulemper, som ere forbundne dermed, og som ikke kunne afhjælpes uden altfor usforholdsmæssigt store Vanskeligheder og dertil troer jeg vistnok ogsaa tildeels at kunne henregne Affkæffelsen af summa appellabilis for Polititrets-sager paa Landet. Det har hidtil viist sig i Kjøbstæderne, at den Grændse for de appellable Sager, som har bestaaet for Politifsager, der ligesaavel som for andre civile Sager ikke har medført nogen væsentlig Ulempe. Der er vel

en æret Taler, som idag har anført et, som han vistnok formener, slaaende Exempel paa det Modsatte, og jeg kan ikke nægte, at den Omstændighed, at det var een Ständerdeputeret og 3 Borgerrepræsentanter, som bleve domte, synes at tale for Rigtigheden af hans Ansæelse; men jeg kan dog ikke forestille mig Andet, end at Cancelliet, da det afflog den Bøggæring, som man hører, at der indkom om Bevilling til Sagens Appel, har havt sine Grunde dertil. Den Fløiten, som den ærede Taler anførte, at Borgerrepræsentanten pleiede at have til Bane, ogsaa i det daglige Liv, har Cancelliet vistnok efter de modtagne Oplysninger maattet ansee som en Riben, og der kan derfor dog maaskee have været god Grund til at ansee det for en virkelig Gadeorden, uagtet den Paagældendes Stilling som Repræsentant; det var naturligviis under Omstændigheder, hvor Gemytterne vare saa bevagede, at en saadan Handling i og for sig kunde ansees meget undskyldelig, uden at Cancelliet derfor antog, at Sagen vilde have faaet et andet Resultat ved dens Paakjendelse af en høiere Instans. Jeg troer derfor ikke, at et saadant enkelt Exempel i og for sig er tilstrækkeligt til at kuldfaste en Sætning, som i Almindelighed har sin Gyldighed, og naar det dog med Føie ellers kan antages, at det ikke har medført nogen særdeles Besvær, at der har været en summa appellabilis for Politifsagerne i Kjøbstæderne, hvilket vistnok vilde have viist sig ved mangfoldige andre Anker, dersom det havde været Tilfældet, kan jeg heller ikke troe, at der kan være noget Væsentligt imod en saadan Grændse for Politifsagerne paa Landet. Det er allerede af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) oplyst, at Ulemperne derved træde mere tilsyneladende frem end de ere i Virkeligheden, da disse Ulemper kunne afhjælpes ad administrativt Veie og jeg troer, at Ulemperne ved at